

Nowy wósadnik

Serbske cerkwine powěšći za łužyske wósady

Wendisches Kirchenblatt

apryl 2020

Kristus jo górzej stanul - Wón jo namdušu górzej stanul!

Kristus wstal z mrtvých! Opravdu wstal z mrtvých!

Chrystus zmartwychwstał! Prawdziwie zmartwychwstał!

Христóсь воскресе! Воистину воскресе!

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt!

Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!!

ハリストス復活！実に復活！

Christ is risen! Truly, He is risen!

Cerkwja w Gołkojcach.

Prězy jo row Jana B. Fryca, pśełožowarja Starego testamenta do dolnoserbskeje rěcy.

wuśy promšt Georg Thimme

Pytam w tych dnjach dobre powěšći. A je nadejžom. Pacienty, kenž su schórjeli na Covid-19, se pšepožuju ze Špańskeje, Italskeje abo Francojskeje do Nimcow. Wukniki se angažeruju w susedskej pomocy, a Centrum za cłowjeske pšawa w Chósebuzu napominajo šyś šćitne maski. Wósady namakaju krađu nowe drogi, aby tola zdžaržali kontakt z wósadnikami w casach zakaza kontaktow. Solidarność tyjo w tych dnjach.

Myslim se slědk. Tegdy pšed něži 2000 lěta mi zašěgnjo Jezus do Jeruzalema. Zagóriše jo wuwitany. How wón pšizo, ten wumóžnik Israela a nowy kral. Wšake wěcy su se wulicowali. Njejo wugójt chórych? Njejo rozbužecy a pšeznanjecy prjatkował? Nejwěšty žiw jo se stał akle pšed pór dnjami: Wumarlika jo wón zasej k žywjenu zbužił! To ga njej žiwno, až luže se zběgnuli, aby jogo gromaže dostojnje pšiwitali.

Nowučki a krađu natykujucy wirus se rozšyrja ze tšašneju spěšnosću. Wobraze ze pšepońjonych chórownjow su prezentne w našych bydleńskich śpach. Luže se šćitaju. A su šćitane. Zakaz kontaktow a wobgranicowanje kupcow we wótwórjonych nakupowanišćach.

Žo sy ty, Kněžo? Co ty cyniš, Kněžo? Wjele se to rowno něnto pšašaju.

W Jeruzalemje Jezus swěši pasah. Złamjo klěb a póžognujo wino. Pó pasowej góšćinje se slědk šěgnjo. Wuzěsujucy pšed tym, což jogo wócaka, pyta rozgrono z Bogom. „Wóśc, ja to njezwónožijom! Njamóžom wu-

piš ten keluch! Twóje plany su pšetwarde za mnjo. Daš ten keluch wóte mnjo žo!“ Wóśc? Wón mjelcy. A Jezus? Wón musy swóju drogu dokóńcys.

Pšiducy wjacor wisy Jezus pšed wrotami Jeruzalema na kšicy. Katowany, zbity, wusměšony, spuščony. Njewuměrnym bólam, nje-wuměrnej žałosći a dłymokemu zacwiblowanjenju jo Jezus bžezmócnje wusajžony. Žo na kóńc. Móžo se jano zakšikaš: „Mój Bog, mój Bog, cogodla sy ty mě spuščić?“

Chto jo ten cłowjek tam na kšicy? Wušk, kenž jo na skatowanju pšipódlu był, bužo pózdžej groniš: „Zawěrnje, ten běšo Bóžy syn.“ Dalšnych 350 lět pózdžej luže wopytaju na to pšašanje wótegroniš ze słowami, až Jezus běšo wěrný cłowjek a wěrný Bog.

Ale běšo-li wěrný Bog, pón to njewóznamjenijo nic drugego, až Bog sam wisy na kšicy. Bog sam dłymoko šerpi. Bog sam woła: „Mój Bog, mój Bog, cogodla sy ty mě spuščić?“

To klincy paradoksnje. Za kšescijanow jo pak wažne: Wót togo śichego pětka sem take městno, kenž jo wót Boga spuščone, wěcej njejo. Bog sam jo se wudał do nejdłymšych dłymjow cłowjeskego šerpjenja. Z tym jo jasne: Njejo žedna situacija, žednogo casa abo městna, žož smy wót Boga spusćone. Žedne šerpjenje, žedna ból a žedna smjerš nas njamóžo žěliš wót pšibytnosći Boga.

Šerpjenje pak njejo ze swěta. A teke nam młoge šerpjenja njewóstanjo spusćone. Kšica móžo nas na to dopominaš. Smějomy se dospuščić na Boga, kenž groni: „Lej, ja som z wami kuždy žeń, až do kóńca swěta.“

Dowěra.

Welika něgnada běšcho na morju, morske žwały chytachu łož tam a how, a luže na nej běchu wjelgin hulěfane, dokulž žedno hokognusche wěste nēbēchu, lēz nēbudu w morju ranu smjersch a tužny kónc namakašch. Jan jaden mały golazk seješcho s mērom a mimo bojasni mjas nimi a glēdašcho trošchtne na šchumjeze žwały. — Schykne se žiwowachu, až se ten golazk sewšchym nēboji. Ten pak žašcho: „Zogodla dejať se bojasch? šchať moj nan pschi wjaštu seji a łož dēre wēžo!“

Tež ta łož našchogo žyweńa dej psches šchaki wichať a šchaku něgnadu, a našcha hutšchoba dostańo jan potom pschawy hobstawnny mēr, gaž nahukńo tať ako gole gronišch: „Moj nēbjaski wošch seji pschi wjaštu tež teje łože mojogo žyweńa a bužo šchykno dēre huzynišch!“

Wj elika njegnada běšo na mórju, mórske žwały chytachu łož tam a how, a luže na nej běchu wjelgin wulěkane, dokulaž žedno wokognuše wěste njeběchu, lēc njebudu w mórju ranu smjers a tužny kónc namakaš. Jan jaden mały gólack seješo z měrom a mimo bójazni mjaz nimi a glēdašo troštne na šumjece žwały. – Wšykne se žiwowachu, až se ten gólack zewšym njebóli. Ten pak žašo: „Cogodla dejať se bójaš? Wšak mój nan pschi wjaštu seji a łož derje wježo!“

Tež ta łož našogo žywjenja dej psez wšaki wichoť a wšaku njegnadu, a naša wušoba dostanjo jan pótom pšawy wobstawnny měř, gaž nawukńo tak ako góle groniš: „Mój njebjaski Wóšc seji pschi wjaštu tež teje łože mójogo žywjenja a bužo wšykno derje wucyniš!“

H. JORDAN w: *Kopa snopow*, 1891.

Ty wugłaziš žwały

Ty sy mój lotsa, mój swětlak pšez noc;
Twójo swětło jo puś mě w šěžkem mórju.
Ty sy mój kompas, sy wóžidło, sy moc.
Ty žaržyš milnje kurs, pši swětnem górbju.

refrain: Ty wugłaziš žwały a naraz wšo wóšichnjo ...

Ty wugłaziš žwały, gaž cas mój ten drogujo ...
Wzejoš mě tšachy, sy wóžeca moc.

Sy wšykno mě dawał, wob žeń a noc.
A šstorm se zwiga, něnt žwały mócnjej derje.
Ty sam mě njasoš pšez škripate te dny.
Sy mója kokula, kenž mě na zemi žaržyš,
wuwježoš mě ze zašamneje jšpy.

Ty płataš płachtu až dobrotu wulejo.
Wuchowaš mě w twójom pótajmstwje.
A cele naslědku, gaž kuždy zuk doznějo,
pón namakam se w twójom pšistawje.

Na jatšownej namšy 2020 w rozgłosu RBB jo spiwała ten spiw Kathi Sprigodojc. Tim Šmit jo ju pšewóžował na orgelach a na klawěrje.

Tobias Jachmann

Wš uži jo wójna a nicenje. Na měř njamóžoš lěbda se myslíš. Pórěd jo kamsy šel. Katastrofa jo se namdušu stała. A to nic jano za politiski hynacej zmyslone, za ceły lud.

Wó tom su powědali profety w šestem stolěšu pšed Kristusom. A kak se słuša za pšawnu katastrofu, ga pšidu pšašanja za Boga: Žo ga wón běšo? Jo pšestaby, aby se na to žaržał, což jo lužam sam pšilubił? Co jo z jogo zwězkom z cłowjekami? Drje su byli bogi tatanjow mócnjejše? Abo jo wšo tola wjele jadnorjejše: Cłowjek jo grěšny a spšawny, górnivy Bog winu wótštrofujo. Ga musy tu winu wótštrofowaš. Tak se to luže nanejmjenjej wumysliju. Bog musy cyniš, což wón musy cyniš. A tak ja cu to wizeš, pótom jo wšykno, což jo se stało a kak jo se stało, pšawne. Tak to mógało byś.

Jezajas pak co na to glědaš ceło hynacej. Jomu nježo wó zarowanje abo štrofu. Jogo gronko jo troštowanje. „Troštujšo mój lud powědajšo z Jeruzalemom lubosnje...”

A wón glěda na luži, kenž su nazgónili to nejgórše: Wugnanje, wuběganje, bžezdomnosť. Babylonijarje su byzali pšez žydojski kraj, rozbili tempel a wugónili 10.000 nejwuznamnejšych luži do eksila. 50 lět pózdžej persiski kral Kyros II. wšyknych popajžonych Žydow zasej pušća. Wóni mógu slědk do Jeruzalema. Tamkor, žož žeden tempel wěcej njejo, žož njejo žedne městno za bjatowanje. A zasej to pšašanje: Žo ga jo Bog?

Wšykno lažy w rozpadankach. Nic njejo politiski ako pjerwjej, socialnje teke nic. Teke nutšikownje se rowna wšykno niceji krajoju. Kužda droga wježo spóromje njewěstosci a lažkeje nažeje, zacwiblowanja a malsnych

pšipowěženjow, pózdatnych troštowanjow a starych lubjenjow. A wesrjež teje situacije Jezajas zlubijo trošt a nažeju: „Ja som ší wó małe hokomyknjenje spuščić; ale z wjelikeju zmilnosću cu ší zasej hobejmješ.”

To jo ga ten Bog! Bog, kenž zewšym dlužko

za zło bjerjency njejo. Taki, kenž njegroni, pšíz raz ku mnjo, musymej hyšći powědaš wó twójom wopacnem zažaržanju. Ně. Wón njegroni: Cu twóju winu wótštrofowaš. Ten Bog jasnje groni: Som how. A wón groni: Mójje žiši, „som mójjo hoblico w hokognušu gniwa chylku pšed wami zatajił; ale z nimjerneju gnadu cu ja se nad wami zmiliš.” Ja měnim, to jo ga wjelicna myslicka.

Wón njeglěda na to, což jo było, ale na to, což pšizo. Jogo zwězk a jogo zwěrnosć stej wó wjele wěcej ako jogo gniw. Tam njejo pomsć, ně, w gniwu jo se jano wokognuše wótwobrošił. Wót Jezajasa móžom słyšaš: How, pla togo Boga se dajo wuknuš cłowjecnosť. How, pla togo Boga móžom rozměš, až luže su jano žywe pšez gnadu a lubosć.

A słucham na te słowa ako z wust mamy abo nana: Mójo lube góle, južo hundred razow som tebje gronił, njejež z kólasom pó stupnicy dołoj. Njejsy to mógał wóstajis. Nagłownik teke njejsy kšěl nosyś. 99 razow jo to derje šło. Pótom jo kšik wjeliki był. Tam sy lažał z głowu na twardem betonu. Njejsy wěžeł, co jo se stało. Ty sy padnuł a něnto lažaś. Sam. Pómałku móžoś se wurownaś a zacujoś kšwju twójogo nosa, z twójich wust ako z tšugami běży. Dwa zuba njejsy tam, žož stej byłej. Kóleni stej wobedrětej a palitej. Jo, hundred razow som to tebje gronił. – A ja som gniwny. Som pak twój a z tobu. „Som mójo hoblico w hokognuśu gniwa chylku zatajił; ale z nimjerneju gnadu cu se zmiliś.” Tebje do łona wześ a twóju tužycu troštowaś, twóje łdzy wutřěś.

Rowno tak powěda Jezajas k cłowjekam, kenž su zgubili wšykno. K tym cłowjekam, pla kótarychž Bog pópšawem žednu šansu njama, dla togo, až su kontakt k njomu zgubili. Luže, kenž njamógu jomu dowěriś, dla togo, až sebje samym njedowěrje. Dokulaž se bóje pšed štrofu. Napšeśiwo tomu jo něnto to słowo na nowozachopjeńk. To jo skóro napominanje, byś ako góle. Byś ako góle a tšach wóstajis a namakaś tu dowěru, kótaraž jim dowóljo, žywe byś. Lažki nadawk to njejo.

Luže z kradu drugimi nazgónjenjami ga mamy ako pšek pši mórju. Luži, kótarež seje žeńk ak žeńk samotnje w swójich bydlenjach. Kenž cakaju, až žeń ze minjo. A snaž pitsiśku nažeje maju, až woglěd tola hyšci pšižo. Bžezdomne, kenž južo nic njepytaju, dokulaž su se złamali na lubosći. Luže, kenž wójuju z pšašanim, chto napšawdu wóni su – a w psychiatriji póproznem wótegrono wóca-kaju. Luže w popajžeństwach togo swěta, kenž su take bywali, ako su, dokulaž nichten jim njejo dowěrił. Wšuzi pytajuće luže. Luže, kenž se cuju ceło nutšikownje spuścóně. Kenž kužde zajtšo wócy pózwiguju a glědaju na swět w rozpadankach. Ako by rowno Babylonjarje na swójom šěgu zanicenja na droze do Jeruzalema pšez to žywjenje byzali. Wšykno rubjone, nic njewóstajane, žedne re-

zerwy wěcej za pšežywnjenje bžez pomocy. Muřki hyšci stoje a pokazuju na slědne kuski dopomnješa. Wogniška hyšci se pale, bóli ako štapnjenja w dopomnješu. Nic jano wugnane z domownje. Domownja jo dokusow. Dorosćony bywaś nichten na tom pólu tšacha a bójazni njamóžo. Nic njewóstanjo. Bužo šěžko žeńk ak žeńk znowa wócy pózwigowaś. Šim mjenjej do njebja póglědnuś.

Rowno tym lužam Jezajas troštujuce pšigranja. Ga sam dopomina na zwězk, kenž Bog z lužam jo cynił: „*Ja pšisegach, až Noachowe wódy njedeje wěcej zemju pólaś; tak som pšisegał, až se njok wěcej na tebje gniwaś, daniž ši šćokaś.*” Tak jo gronił. A jo měnił zasej: Njebójsjo se! Něnto hyšci plěwašo ako propiki na wóze pówódnicu, „*ale z nimjerneju gnadu cu se zmiliś.*” Bog njejo se wótwobrošił. Jo tam. Kradu na dešćowatem dnju, gaž słyńco zgódnje stoj, njamóžom jogo zakomoziś. Gaž słyńco pšez póchmurne mroki pšederijo. Gaž předne tšny mokšowatu zemju schnu. Mła se zwigujo. Gaž skóńcnje zwignjom móje wócy, pšec wót zapusćenja swójeje dušy a glědam do njebja. Pótom wižim wiolet, módru, zelenu, žořtu, oranžowu a cerwjenu tycu. Znamje swójogo lubjenja: Ja cu skóńcnje měř za was! Ga bužo njebjo pyšne a šyroke, tak šyroke ako žywjenje w Bóžem woblicu dej byś.

Pšeśiwo tšachoju a zacwiblowanju jo zawóstajece žřědło: Dowěra do Boga. Wón ga ma wšyknu móc, ale wóna jo ceło hynakša. Jogo móc njejo nic drugogo ako jogo gnada. Wšojadno co se stawa, jogo zwěrnosć a zwězanosć stej pšecej wětšej. Na to jo se spusćił Jezus a pšeśiwo wšomu tšachoju jo wucył tu dowěru. Co ga hyšci smjerś móžo cyniś? – Njebójsjo!

Tobias Jachmann jo wikar w dešańskej wósaže. Wón se wjelgin procujo wó serbsku rěc.

Pópšawem jo dejala namša 22.03.2020 pšespytowanje na 2. statny eksamen byś. Korony dla jo se pšespytowanje wótstarcyło. Weto jo kněz Jachmann namšu žaržał a to online. Rědnje, až teke serbske elementy pódlu byli.

Hartmut S. Leipner

„Hucabniki budu se swěśiš kaž njebjaska bytšnosť a te, kenž wjelesym k pšawdosći pokazuju, kaž gwězdy pšecej a nimjerne.“ ^{Dan 12,3}

Ten pokaz na bibliske knigły Daniela stoj na dopomnjeńskej tofli z běłego marmora za zaslužbnego gołkojskego fararja Karla Haußiga. Taka tofla jo płašeła 16 tolarjow, což jo była bejna suma za wejsanarjow pśed 150 lětami. Chto jo był ten du-

chowny, kótaregož su na taku wósebnu wašnju cesćili a kótaryž jo zinsa pśisamem wótzabyty.

Karlo Eduard Haußig jo se naroził 1. maja 1821 ako 7. góle zegerarja w Chóšebuzu. Jo pak narošł w Janšojcach pla starego nana Michała Sar-

bana, kenž jo tam był wósadny farań. Na jso jo malsnje serbsku rěc nawuknuł. Jo chójžił na chóšebuski gymnazij a studěrował w Hali teologiju. Wót lěta 1849 statkowašo ako pomocny farań pśi Serbskej cerkwi w Měsće pla diakona Gottlieba Burschera a jo był jogo naslědnik. W lěše 1851 su jogo za fararja do Bórkow pówołali. 1855 jo pśišel ako farań do Gołkojc. Pó dlejšej chórosći jo wumrěl 25. februara 1870 w starstwje 48 lět: Jo zawósta-jił wudowu ze 6 žiśimi.

Co jo wósebnego na Karlu Haußigu? Na zakopowanje jo pśichwatało wjele jadnorych wejsanarjow, ale teke intelektualnych, Serbow a Nimcow. Ako farań jo jomu było to

nimske a to serbske jadenak wažne. Dla jogo pokornosći, dobroši a pónižnosći jo wón był woblubowany, a wón jo był rad wižony ražišel.

Kubłanje serbskego luda jo jomu wjelgin na wutšobje lažało. Z drugimi serbskimi fararjami jo stajał we wuskem kontakće. Lěta dłuško jo pisał pśinoski za Serbski Casnik. Wósebne zaslužby ma wó serbske šulstwo w Dolnej Łužycy. Z fararjom Bronišom z Lutola a wucabnikom Bojtom ze Žylowa jo był člonek pšuskeje komisije za serbske wucbnice. Wót lěta 1869 jo statkował ako šulski inspektor.

W Gołkojcach něnto derje znajomy fararja Bjedricha Fryca ako pśełożowarja Starego testamenta. Łoni smy jogo how ze serbskonimsku namšu wobspomnjeli. Farań Haußig ma wjeliki póžěl na wudašu cełkowneje dolno-serbskeje Biblije. Z pomocy drugich fararjow jo tekst redigěrował a na šišć pśigótował. Sobuzěłašerje su byli wósebnje Kito Albin (Górjenow), Pawoł F. Broniš (Lutol) a Jan B. Tešnař (Nieda), kótaryž jo wudał w lěše 1860 pśeglědany Nowy testament. Z połnym pšawom móžomy wudaše dolno-serbskeje Biblije z lěta 1868 ako „Haußigowu Bibliju“ pomjenjowaš. Nejskerjej jo pśedślowo Biblije teke z pjera Haußiga, rownož žeden pódpis njama.

Serbski Casnik wót 6. maja 1870 pišo: „Jo wjelgin rědnje a chwalobnje, až gołkojska wósada swójomu duchownemu taku cesć a lubosć wopokazujo.“

Ja smějom pśistajiš, až jo wjelgin chwalobnje, až zinsajšna gołkojska wósada se dopomina togo wuznamnego fararja a jo dała wobnowiš marmorowu toflu, kenž zasej se blyšći we złošanych pismikach.

To wózróžone se dalej huwija

Werner Měškank

Cerkwica/Zerkwitz. Łoni jo se wót-
mějo w tej błošańskej ewangels-
kej wósaže k 22. razuju jatšowne
jěchanje (rejtowanje) pó wózróženju na-
łoga jatšy lěta 1998.

Nimski wósadny farań Michael Oelmann, mjaztym na wótpócyńku, běšo w starych zapiskach najšeł powěsć, až hoplewachu Serby něga tuder taki nałog. W 16. stolě-
šu njejo se protestantiskim wěrjecym ta-
ke cynjenje z katolskego casa wěcej pša-
we zdało. Pó reformaciji hokoło lěta 1530
bu wótpórane.

Z póstarčenim ewangelskego fararja M.
Oelmanna a dalšnego rozpalonego wó-
sadnikarja jo se namakało dosć zajmo-

wanych domorodnych luži. Toś jo nałog
w błošańskej wósaže namakał nowy za-
chopjeńk. Naslědnik w zastojnstwje, farań
Andreas Döhle, wježo jen zboka cerkwje
wót łońskego lěta dostojnje dalej.

Błošański jatšownorejtański procesion no-
wego casa ma pšiwšom swóje wóseb-
nosći pši wózwajenju wjasołeje jatšow-
neje powěsći wó zrowastawanju Jezusa
Krista. Hynacej ako w serbskich katols-
kich procesionach wižiš tuder tež žowća
a žeńske na kónjach. W zajžonych lětach
jo jich pšecej było wěcej nježli muskich
rejtarijow. Mjazy nimi su teke młoge z dru-
gich wósadow. Procesion njaso wjasołu
jatšownu powěsć do jsow, ale bóžko nic
spiwajucy a bjatujucy kaž w Górnej Łu-
žycy.

Jatšownu nježelu jo zajtšna namša
zeger 9 w Cerkwicy. Blisko cerkwje jo
walawa pšigótowana, žož žiši z jat-
šownymi jajkami walkuju. Zeger 10
pšepódaju se procesionuju styri běte
chorgoje z cerwjenymi kśicami a zele-
no-běta pyšnjona kśica. Hužognowane
jěchački a jěcharje (rejtački a rejtarije)
jěchaju hokoło cerkwje a hupórajú se
na něži 30 kilometarijow dłužku ceru. Ta
wježo jich pšez Buchojc/Klein Beu-
chow, Buchow/Groß Beuchow a Ra-
dyńc/Klein Radden do Rogowa/Ra-

gow. Tam pšiwitaju wejsanarje pšipołudnju procesion z cesnymi wrotami. Na najsy wótmějo se jatšowna namša pód gołym njebjom. Pšizamknjo se hobjedowa pšestawka.

Teke w drugich jsach wósady huwitaju wejsanarje a góšći jatšowny procesion a pšikiwaju jěcharkam a jěcharjam a žyce jim wjasołe jatšy. Ako póbych łoni w Radyńcu, som na tej mjazystaciji dożywił wjasołych luži, muziku, krotku nabóžninu, jaden dwór jo pórucył mały pšikusk, a wšake słowne nagrona su byli. Z wjasołym zažiwanim som samo słyšał krotke serbske grono a wěcyhustojne hujasnjenje, až to jo stary serbski nałog.

Zachadne lěto jo było tak wětšowate, až njejsu rejtaŕki mókali ceły cas chórgoje

žaržaš a su je toš pšecej akle krotko pšede jsu pšewzeli. Pó cełej cerje rozdawaju lužam małe zelene „strusacki nažeje“ z bužboma, kótarež su wjelgin požedane. W Rogowje a Kšimnicach pšepódajo se dwěma młodyma žowćoma teke jatšowny kruž.

Pó pšestawce w Rogowje, wrošiju se jatšowne rejtaŕki a rejtarje pšez Kšimnice/Krimnitz, žož jo dalšna krotka nabóžnina. Něži mjazy napoł dweju a zeger dweju jo procesion zasej slědk w Cerkwicy.

Na plakatach wózwawjaju organizatory lužam „Wendisches Osterreiten“. Šišćane zeleno-běłe nalěpki maju nimske napismo „Osterreiten Spreewald“. Bóžko do tychměst nižer na dwójorěćnosć nježiwaju. Som jim pórucył bžezpłatne pšesta-

jenje, teke tych tekstow w interneše www.osterreiten-spreewald.de, ale maju nadalej jano nimski tekst. Kaki serbski raz změjo nałog psichodnje, wócakńmy.

Kuždy, kenž ma styrnasćo lět, wěste hobchadanje ze swójim kónjom a lušt se hobželiš, móžo to organizatorom wózwawiš a w jatšownem procesionje sobu gótowaš.

Sćo-li raz w do Lubnjowa zagmejnowanej Cerkwicy, ga spominajšo na statkowanje serbskego fararja Jana Chójnana (Joannes Choinanus, Johann Choinan; 1600 - 1664): Wón jo spisał nejstaršu dolnoserbsku gramatiku ako jaden z wóscow dolnoserbskeje pisneje rěcy. Jogo rukopisna gramatika jo se we wót-

piskach zachowała. Z casa Chójnana maju w Bóžem domje dupjeńsku šklu z jogo mjenim.

Lětosa wšak jo jatšowne jěchanje w cerkwicańskej wósaže wirusoweje epidemije dla wupadnuło.

Nowości ze serbskeje wósady

Ako zakład jadnogo zmakanišća serbskeje wósady budu rumnosći w Chmjelowje namjone. W něgajšnem faraškem domje pla tamneje Zinzendorfoweje cerkwje změjo towaristwo běrow, mały archiw a rum za zmakanja. Realizacija togo zmakanišća dej bys južo w nalěšu. Spěchowanske towaristwo za serbsku rěc w cerkwi z. t. wótzamknjo najmaške dogrono pla wósady klošćarskeje cerkwje, kótarejž dom słuša.

Pšedsedařstwo towaristwa jo diskutěrowało pšigótowanje wulěta serbskeje wósady. Take wulěty maju južo dobru tradiciju. Lěc to bužo lětosu móžne, wótwisujo wót dalšnego wuwijanja pandemije a wustawjenjow kněžařstwa. Planowane jo było, wupóraš se 17. maja z busom do luboraskich stronow, zož smy kšeli se wopóznaš z wótměnjateju historiju teje wokoliny, teke tu serbsku. Nejskerjej musymy wulět na pšiduce lěto pšesunuš.

Žěłowa kupka Serbska namša ma pši zachože do Ewangelskego centruma (superintendentura) na droze Gertraudy wót łońskego lěta swójsku toflu.

Šišć dolnoserbskeje Biblije se pšigótujo. To jo ta wersija z lěta 1868, kenž jo teke pšistupna w interneše abo na CD. Towaristwo jo stajiło požedanje wó spěchowanje pla kraja Bramborska. Oficialne wótegrono hyšći njepšedlažy, ale kultusowe ministrařstwo jo krađu pozitiwnje reagěrowało.

Duchowne kjarliže, kenž su wujšli w Ludowem nakładnistwje Domowina w lěše 2007, su rozpšedane. Komisija Spěchowanskego towaristwa bužo wobradowaš, w kakej formje ma wujš dalšny nakład.

Wót lěta 2019 pšaši nowy pórěd perikopow w nimskej ewangelskej cerkwi. Wustatkowanja na naše dolnoserbske perikopy, kenž su wujšli w lěše 2011, su snadne. Notne změny se wózwawiju skerjej jano w elektroniskej formje a budu pšistupne na www.serby.ekbo.de

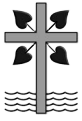
Serbska jatšowna namša njejo se lětosu wótměła w Picnju. Korony dla jo była jano pšigótowana za serbski rozgłos RBB. Nagrawanje namše jo było w janšoj cerkwi a jo wizeš na wideo na www.youtube.com/watch?v=VZ5bVgeGJFY

Nr. 10 Nowego wósadnika jo teke wujšeł. Wósebne wudaše jo wuwžešnje ceło w nimskej rěcy za šyroku zjawnosć. Pšiwobrošujo se historiji dolnoserbskich ewangelskich kšesćijanow w 20. stolěšu. Pokazujo na žalosnu rolu zakaza mamineje rěcy w cerkwi a towarišnosći, což se hyšći žinsa wustatkujo.

Kontakty

Serbska wósada w Ewangeliskej cerkwi Barlinja–Bramborskeje–šlazyńskeje
Górneje Łužyce: www.serby.ekbo.de serbska.wosada@posteo.de

žěłowa kupka Serbska namša na facebooku:
www.facebook.com/groups/917522711623739/

Spěchowańske towaristwo za serbsku rěc w cerkwi z. t.
c/o kupka Serbska namša, Droga Gertraudy 1, D-03046 Chóšebuz

bankowy zwisk/Bankverbindung: Wendischer Kirchenverein
IBAN DE21 1805 0000 3302 1228 44 (žarjabnica Sprjewja–Nysa/Sparkasse Spree–Neiße)
BIC WELADED1CBN, wužywański zaměr/Verwendungszweck:
„Beitrag/Spende Verein zur Förderung der wendischen Sprache“

pśedsedař Spěchowańskego towaristwa za serbsku rěc w cerkwi z. t.
dr. Hartmut S. Leipner, hartmut.leipner@posteo.net, ☎ +49 174 6997743

serbska dušepastyřka Katharina Köhlerowa, farařka w Dešnje
ev.pfarramt.dissenspreew@t-online.de, ☎ +49 35606 257

serbski dušepastyř Ingolf Kšenka, farař w Janšojcach
ingolf-forst@freenet.de, ☎ +49 35607 748287

Dalšny Nowy wósadnik wujžo ku gódam 2020.

Impresum

Nowy wósadnik: Serbske cerkwine powěsći za Łužyske wósady. Wendisches Kirchenblatt
numer 11, wezymski/apryl 2020. ISSN: 2367-1971.

wudawař: Spěchowańske towaristwo za serbsku rěc w cerkwi z. t.

techniske pśigótowanje: Serbske nakładnistwo w Chóšebuzu

zagronity redaktor: dr. Hartmut S. Leipner, Pśi Góramšicy 29, D-03042 Chóšebuz
hartmut.leipner@posteo.net

Nowy wósadnik wuchada dwójcy abo tři raze wob lěto.

bildki: K. Huglarjowa, H. Leipner, W. Měškank

All rights reserved © **WV** Cottbus/Chóšebuz 2020.